А пам’ять мене знову привела
Туди, де я ще нині не була,
Та щось вона так дивно колобродить —
На переміну долі? Чи негоду?
Годинник йде. І я за ним бреду.
Мисливець так крадеться по сліду,
А час на переправі. Знову час…
Та що йому, всесильному, до нас?
Він, звісно, майстер свого ремесла,
Ніде не залиша свого весла.
Роздмухує криваву завірюху,
Всіх чує, розуміє. А — не слуха.
Лиш відчуває дикий гін погоні,
Скрипіння снігу, тупотіння коней,
Де лиш одне маленьке коненя
Вернулося — наосліп, навмання,
Тендітний пломінь світла і відваги,
Відбилося від вічної ватаги,
Й неначе юний індіанський бог
Летить туди, де я і ти — удвох.
Ловці летять і закидають сіті.
Їм доганяти. А йому — летіти
Через ріку, через холодну падь,
Через світів заледенілу гладь.
Такому час і відстань не завада,
Він шаленіє в сяйві снігопаду.
Та скрапує, і стоншується нить.
Мій конику, мій братику, болить!
Болить в мені ота воскова свічка,
Коли сльоза вертається до річки,
Але й вона занурена в сніги,
Занадто вже високі береги.
Нікого у тій віхолі не видко,
Все так раптово. Все занадто швидко
Усі ключі зірвалися з руки,

І — замкнено всі знаки і замки,
І хоч любов не менша за утрату,
Але на скрижанілім циферблаті
Заточені всі стрілки на обліт,
Вони не зійдуть із своїх орбіт.
Єдиний шлях у пам’яті – навспак,
Нехай хоч так, — кажу. Нехай хоч так.
Нехай холодна й непроста дорога,
Самотність — це наука для одного,
У неї власні терези і міри,
Коли вітри, коли сніги — під шкіру,
Супроти долі пертися дарма.
Зима, як вічність. Вічність, як зима.
А тут одне поранене крило…
Та я кажу: це все таки було.
Годинник той, і час отой — іржаві,
А коник тупотить на переправі,
І дивиться на нас веселим оком
Сьогодні там, здається, неглибоко…
Копита срібні залишають слід.
І я ступаю на тоненький лід…

Наталя Дзюбенко-Мейс